

han har været med til at foreslaa Lønninger for Kommissarierne, der gaa langt under det, vi nu komme og foreslaa. Det ærede Medlem har været Medlem af Jernbanekommissionen. Jeg staar her med Kommissionens Betænkning i min Haand, og hvis ærede Medlemmer ville slaa op Side 48 i denne Betænkning, ville de finde et Forslag fra Flertallet i Jernbanekommissionen om Ordningeu af disse Kommissarieforhold. Forslaget er stillet af Kommissionens Formand, den nuværende Formand i Landstinget (H. N. Hansen), og er tiltraadt af følgende Medlemmer af Kommissionen: N. Andersen, det ærede Medlem for Assens (Berntsen), det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), Landstingsmand Gustav Hansen, forhenværende Folketingsmand Philipsen, Landstingsmand Tolderlund og det er subsidiært tiltraadt af Breinholt. Dette Flertal er jo en dejlig S sammensætning baade af Venstre og Højre med Formanden i Spidsen, og det kommer med en Motivering, som Ord til andet kunde slaa til overfor det Forslag, som Ministeren har stillet. Det hedder, at der skal ansættes 2 Kommissarier, en for Jylland og en for Øerne, og det motiveres saa nærmere, men jeg skal ikke trætte det høje Ting med at læse op, hvad disse Kommissarier skulle gøre, thi det falder nøje sammen med det Forslag, som den højtærede Minister nu er kommen med. Men saa ender dette Flertal saaledes: „Disse Kommissarier lønnes med 5,000 Kr., stigende med 500 Kr. hvert tredie Aar indtil 7,000 Kr. De udnævnes og afskediges af Kongen, og de nærmere Bestemmelser for Udførelsen af deres Embedsgerning gives af Ministeren.“

Men er det nu ikke en forunderlig Stilling, som det ærede Medlem for Thisted indtager? Han kommer her og siger, at det gaar aldrig an at sætte disse Lønninger til 6,000 Kr., stigende til 7,800 Kr., for saa kunne vi ikke faa dygtige Folk, saa kunne vi ikke faa de rette Folk paa de rette Pladser. Men han sidder som Medlem af Jernbanekommissionen og siger, at Kommissarierne skulle begynde med 5,000 Kr. og ende med 7,000 Kr. Hvad har det ærede Medlem da tænkt, da han var med til at foreslaa dette? Nej, Finansudvalget er ikke gaaet med lukkede Øjne til denne Sag, vi have overvejet den meget nøje og meget alvorligt, og vi have været saa moderate og hensynsfulde, at vi have sagt: Nej, at gaa saa langt ned, som Flertallet i Jernbanekommissionen foreslog, ville vi dog ikke foreslaa det

høje Ting, skønt vi havde et rigtig godt Grundlag at staa paa der; nej, vi ville endog begynde 1,000 Kr. højere, end dette Flertal foreslaar, og vi ville endogsaa lade dem stige, ikke til 7,000 Kr., men til 7,800 Kr. Det høje Ting kunde snarere have god Grund til at sige, at vi skulde have skaaret meget stærkere af, for vi havde god Grund at staa paa gennem Jernbanekommissionens Flertals Betænkning. Derfor siger jeg, at det ærede Medlems Standpunkt er mig i højeste Grad forunderligt, og derfor tykkes jeg nok, at vi fra Finansudvalgets Side med god Grund kunne komme og sige til det høje Ting: Vi bede jer om at følge os i dette Lønningsspørgsmaal, for det er rigeligt, det er meget mere end Jernbanekommissionens Flertal, der til Dels bestod af Højremænd, i sin Tid foreslog. Saa var der foruden det Flertal et Mindretal i Kommissionen, der mente, at Kommissarieinstitutionen godt helt kunde afskaffes, og at der ikke skulde ansættes flere Kommissarier, men at der, naar Tid og Omstændighederne krævede det, ved Anlæg af Jernbaner, skulde tilkaldes tekniske sagkyndige.

Saadanne ere altsaa de faktiske Forhold med Hensyn til Lønningsspørgsmaalet, og derfor tykkes jeg nok, at jeg med god Samvittighed paa Finansudvalgets Vegne kan anbefale det høje Ting at stemme for det Ændringsforslag, som vi have tilladt os at stille, thi jeg er fuldstændig overbevist om, at man for den Pris er i Stand til at faa dygtige Folk, naar de da ellers findes, og der er ikke Spor af Grund til at antage, at vi, naar vi gik 1,000 eller 2,000 Kr. højere op, da havde nogen Sikkerhed for, at vi fik netop de rette Mænd paa de rette Pladser. Og jeg vil for egen Regning føje til, at det er et godt gammelt Bondestandpunkt, naar vi Bonde-demokrater altid have haft et godt Øje til de store Lønninger. Dette vidner hele Danmarks politiske Historie om, baade i den nyere Tid og saa langt tilbage som f. Eks. til Fyrrerne og Halvtredserne. Jeg vil ikke være med til her at slaa fast, at fordi vi nu en Gang ere komme til at gaa saa højt op med Direktørlønningerne ved Statsbanerne — som jeg ogsaa sagde i min første Tale — skulle vi yderligere slaa fast, at det er disse Lønninger, vi nu skulle saadan over en lav Sko op til for de højere staaende Embedsmænd.

Med disse yderligere Bemærkninger skal jeg anbefale Ændringsforslagene, som jeg vil haabe og ønske, at den højtærede